

TOOGTYVENDE KAPITEL Farerne der venter forude

Først da Aleera var kold over det hele og hendes krop var ved at blive blå, rejste Aleera sig op. Der sad is i hendes sår og håret var fyldt med istapper. Hendes arme var prikket med gåsehud og smurt ind i blod.

Hendes kropsdele værkede da hun strakte sig og lavede øvelser for at få blodet til at løbe om. Hun skyndte sig over til sin jakke, som hun havde smidt inden kampen mod Maricea for alvor gik i gang. Den omsluttede hende og gav hende varme. Ikke ét sted varmede den hendes overkrop og det at hun havde reddet den fra kampen, gjorde at ingen huller bragte kold luft ind i den.

På stive ben gik Aleera over og samlede sit sværd op og stak det i sværdskenen. Hun kunne ikke se sin kniv nogen steder og efter at have puffet til flere snedynger, opgav hun at finde den. Hun satte kastestjernen med Mariceas blod, i bæltet og samlede Vlad Draculas gave op. Den kunne overhovedet ikke sidde i skeden, men hun fik presset spidsen ind i den og bandt de røde bånd fast om låret, så det sad nogenlunde rigtigt og uden at skade hende. Til sidst stampede hun sneen flad og dækkede den blodige sne med ren, hvid sne. Hun brugte lejligheden til at lede efter sin kniv, men igen var den ikke til at få øje på. Hun håbede at Maricea havde taget den med som souvenir, og hvis den stadig lå i området, så ville den først dukke op når sneen smeltede. Hvis hendes familie hørte om, at en kniv dukkede op ved skolen, ville de kun kunne tænke på hende som årsagen.

For ikke at fryse ihjel eller miste en kropsdel, på grund af nedfrysning, begyndte Aleera at løbe. Der var flere kilometer

hjem, men hun kunne lige så godt gøre det, hvis hun overhovedet skulle have nogle forventninger om, at få sovet lidt inden skoledagen begyndte. Fortovet var glat og iset under hendes fødder, så hun flere gange gled og måtte bruge sin træning til at blive stående. Men hendes krop var træt og flere gange faldt hun eller måtte gribe fat i en lygtepæl for at få støtte.

Da Aleera var halvvejs hjemme, stoppede hun op foran en gammel bygning, som blev brugt til kontorer.

Flere af hendes sår var gået op igen og hun var øm i hele kroppen. Hun trængte til at Atmes healede hende og dette var nok det eneste tidspunkt han kunne gøre det på. Kom hun for sent hjem, ville der ikke være tid til det og skulle nogen komme brasende ind på hendes værelse, mens Atmes arbejdede, vidste hun ikke, hvordan hun skulle forklare det. Det måtte være her og nu.

Aleera sneg sig ind i gyden mellem kontorbygningen og en anden. Efter lidt spring, fik hun fat i brandstigen og hev den ned med sin kropsvægt. Den knirkede højt og en bunke sne faldt ned over Aleera. Hun måtte vade igennem snedækkede trapper og helt op på toppen af bygningen. Den flere etager høje bygning, havde en smuk udsigt over det lyshav, Angelshill var om natten.

Aleera gik ud til kanten af det flade tag og satte sig ned, med benene ud over muren, pegende direkte ned på fortovet, tredve meter under hende.

Med hånden knugende om englehalskæden, fremhviskede hun hidkaldelsesdigtet:

”En engels vinger

*Så hvide som sne
Skinner i mørket
Og jager det bort
Healer mine sår
Hjælper mig i kamp*

*En trofast engel
Som lytter til sin
Herskerindes bud
Så kom hid, Atmes
Spred dine vinger
Og kom.”*

Det velkendte lys strålede op bag hende, efterfulgt af en blid vind. Hun fastholdt blikket mod byen, men hørte at Atmes satte sig ved siden af hende.

”Hvad er der sket, Aleera?” spurgte han, tog blidt om hendes hage og drejede forsigtigt hovedet mod ham. Hendes stolthed sagde et øjeblik at hun skulle stritte imod, men hvis hun ville heales, måtte hun gå til Atmes for hjælp. Atmes gispede da han så hendes sårede ansigt.

”Hvad er der sket?” gentog han bekymret og lagde hånden på hendes pande. Den velkende kulde meldte sig straks, da Atmes healede flængen.

”På hjemvejen mødte jeg Maricea,” svarede Aleera og gøs. Ikke af at tænke på Maricea, men fordi kulden lammede hendes ansigt, og gjorde hendes i forvejen nedkølet krop, endnu koldere.

”Maricea?” Atmes rynkede panden, som kendte han ikke navnet. Hans hånd gled hen til en rift på kinden.

”Min bedstefars søster, som er Vlad Draculas kone.”

”Hende nævnte Anaya engang. Hun gjorde dette imod dig?”

”Ja, jeg gjorde det hvert fald ikke selv.”

”Hvordan slap du væk fra hende?”

”Det gjorde jeg ikke.”

Atmes trak hånden til sig og kiggede alvorligt på Aleera.

”Hun lod dig gå?”

Aleera nikkede.

”Hvorfor?”

”Fordi hun ikke må skade mig for Vlad. Hun fortalte mig at han har store planer for mig og min familie.”

”Hvilke planer?”

”Det ved jeg ikke. Hun kendte ikke selv til dem og gjorde hun, ville hun ikke fortælle mig dem. Jeg har ingen anelse om hvad de går ud på, men Maricea fortalte at Vlad planlagde dem sammen med Steven. Så det må være grufuldt.”

”Hvem er Steven?”

Aleera stirrede et kort øjeblik på ham, undrende over al hans uvidenhed. Men så gik det op for hende. Han vidste kun det hendes mor havde fortalt og intet mere.

Aleera sukkede.

”Jeg fortæller det kort, der er ikke tid til andet. Jeg skal være hjemme inden syv.

Steven er en vampyr. En meget berygtet og frygtet vampyr, som har dræbt mange i min familie. Han er Vlads bedste ven og de mødte hinanden, mens Vlad var vampyr, men foregav at være menneske og få magten over Valakiet. Han kunne gå ude i solen, på grund af en halskæde Djævlen selv havde givet ham. Den er forsvundet nu,” svarede hun på hans usagte spørgsmål. Han havde lagt hænderne ned i skødet. Hendes ansigt var glat

og uden skrammer. Hun tog sin ene arm op af jakken og rakte den over til ham. Han begyndte straks at heale hende. Hun skar ansigt af den ubehagelige kulde og fortsatte: ”Det var året efter Vlad blev til vampyr, 1448, og han var lige blevet smidt af tronen til Valakiet og flygtede til en fyrstes hof i Moldavien. Der mødte han fyrstens søn, Steven. De blev gode venner og efter nogle år, ’forsvandt’ Steven. Med forsvandt, betyder det at han blev gjort til vampyr af Vlad. Siden da har der hersket en ond, blodtørstig og gal vampyr ved Vlads side. Han har udført flere attentater mod min familie og alle er lykkedes. Er han med i planerne om min og min families fremtid, er det ikke godt. Det vil ende som et blodbad.”

”Han lyder ikke virkelig hyggelig.”

”Nej,” sagde Aleera mat. ”Jeg er glad for at jeg ikke har mødt ham ... endnu.”

”Måske vil du aldrig møde ham.”

”Det kommer jeg nok desværre til, når han er her i Angelshill. Selvom der bor et par millioner mennesker her i byen, vil de nemt kunne finde os. Der er kun to familier i byen som hedder Oradea. Begge er mine.”

”Du må ikke jage, så det vil ikke ske.”

”Regner du med at jeg vil sidde og vente, men mine hænder i skødet? Næ, nej! Jeg vil med!”

”Har du da tænkt dig at advare din familie.”

”Ja.”

”Hvordan vil du så forklare hvorfra du ved det hele?”

Det anede hun ikke. Hun havde kun tænkt fremad til advaredelen.

”Jeg fortæller dem sandheden?”

”At du jagede og mødte Maricea, som du fik dig en lille sludder med og som forlod dig, uden at krumme et hår på dig?”

”Så stop med at heale mig!”

Aleera trak sin arm til sig, men den var allerede blevet normal og så ud som om, den ikke var blevet flået op. Tørret blod lå om det sted, hvor flængen havde været før.

”For sent,” sagde Atmes irriteret. ”Det er en dum idé at du ved det. Jeg synes du skal vente og se. Måske var det bare tomme løfter. Man siger jo at tomme trusler buldrer højst og du ved ikke engang hvad planen går ud på. Måske er det en rejse til Fiji og mens I er der, tømmer vampyrerne byen for blod. Måske ikke.”

Aleera fik sendt ham et isende blik.

”Det vil være ondt. Jeg ved det. Jeg kan mærke det.”

”Kan du mærke hvornår det vil ske? Eller ved du det allerede?”

”Nej, men...”

”Men så burde du lade være med at fortælle dem det. Vent lidt endnu. Det kan være deres planlægning tager lang tid. De er trods alt vampyrer og for dem betyder tid ingen ting.”

”Siden hvornår er du blevet så klog på vampyrer?”

”Siden du ville afsløre denne nat overfor dem og derved også mig. De ville kræve at få at vide, hvordan du ingen sår har og måske vil de kæde det sammen med din arm, som mirakuløst blev rask!”

”Hvad vil du så have jeg skal? Lade som ingenting og først fortælle dem det, *når* det hele har indtruffet sig?”

”Nej, da. Når de selv finder ud af noget, kan du forsigtigt kode dem ind på, at vampyrerne er ved at smede planer for hele din familie. Kan og vil du det, Aleera?”

Aleera kiggede væk, ud mod den indre by. Atmes havde ret, det vidste hun, men hun kunne ikke indse logikken i det. Hun ville advare sin familie og det nu. Hun kunne ikke vente med at fortælle dem det til de var midt i det hele. Men hun ville også få voldsom meget ballade, hvis hun straks fortalte dem det og de opdagede hun havde været på jagt. Hvordan skulle hun forklare de manglende sår, men al den blod på hende? Hun ville ikke fortælle dem om Atmes, for måske ville de tage ham fra hende. Hun kunne ikke miste en ven og hun var retmæssigt Atmes herskerinde, fordi hun var det sidste levende medlem af Atmes-familien. Kun en kvinde kunne have ham som tjener. Hun vidste hun burde lytte til ham og Atmes havde under en af deres natlige samtaler, fortalt at selvom han kun var givet til dem for at heale familiens sår, var han der også, så han en sjælden gang kunne give dem gode råd. Skulle hun lytte til ham?"

"Hvordan skal jeg kunne leve med faren hængende over hovedet på min familie og mig?"

"Ved at være så beredt på det uundgåelige som du kan."

"Så vil jeg være det."

"Godt du kom til fornuft, Aleera." Atmes smilede venligt til hende, men rynkede så brynene. Han tog om Aleeras ansigt og vente det mod lyset fra centrum. Aleera strittede imod.

"Hvad laver du?" spruttede hun og gjorde store øjne, da Atmes fik fremmanet en stråle hvid lys i sin hånd.

"Du har et aftryk af en hånd her."

"Maricea prøvede at kvæle mig."

"Og du sagde hun måtte ikke skade dig?"

"Hun kunne ikke leve helt op til det."

Aleera skar en grimasse, da Atmes gav slip på hende.

”Hvor slemt var det da hun stoppede?”

”Jeg hev efter vejret og var næsten bevidstløs.”

Atmes havde straks hænderne oppe ved hendes øjne og undersøgte det nøje, ved at hive øjenlågene væk.

”Du har pletter i øjnene. Det er ikke godt. Det tyder på luftmangel. Lad mig se om jeg kan fjerne dem og håndaftrykket.”

Kølige hænder lagde sig om hendes hals. Hun lukkede øjnene og slappede af inde i sig selv.

”Hvor må det være dejligt.”

”Hmm?”

”Hvor må det være dejligt, at være et ganske normalt menneske. Et menneske med hverdagsproblemer og som ikke aner til denne verden fyldt med varulve, vampyrer, engle og dæmoner. Et liv uden overnaturlige ting. Men hvor må det alligevel være mærkeligt. At vade ud af sin dør og måske gå sin død eller evige liv i møde. At en masse mennesker kan leve et langt liv, uden aldrig at støde på sådanne ting. Det er mærkeligt.”

”Det er derfor man kalder det for underverdenen. En verden lige under overfladen og som...”

”...hjem søges af mange forfærdelige skabninger, som forstår at gemme sig og aldrig blive set, med mindre man har et trænet øje. Og sådanne personer er altid mørkejagere,” færdiggjorde Aleera Atmes’ sætning. Hun nåede at se ham smile, inden hans hænder lå over hendes øjne og sendte den healende kulde ind i dem.

”Ville du kunne klare sådan et anonymt liv, uden kendskab til underverdenen.”

”Mig? Nej. Med et normalt liv, ville der være for lidt aktion i mit liv. Det vil jeg da savne.”

”Det skulle ikke undre mig du på en eller anden måde, fik dig selv viklet ind i det.”

”Så er det godt jeg blev født ind i det. Jeg blev nærmest født med en katana i hånden.”

”Stakkels Anaya.”

De grinede begge, men stoppede så. De havde begge elsket hende højt og sorgen hang stadig ved dem. Da Atmes fjernede sine hænder, kunne hun se at han kiggede trist ud til siden.

”Underverdenen, som din familie kaldte den. Man kan vel roligt sige at krigen mellem mennesker og mørkets væsner er gået i gang.”

”Nej, Atmes, den har altid været i gang. Den begyndte da de to verdener stødte ind i hinanden.”

”Den skjulte krig,” sagde Atmes nedslået. ”Tænk at jeg blev en del af den.”

”Omtal den ikke sådan, Atmes. Du får det til at lyde som en Hollywood film!”

De sad noget tid uden at sige et ord til hinanden. Så kom Aleera i tanke om tiden.

”Åh, Gud!” gispede hun. ”Klokken! Den må være mange, jeg må se at komme hjemad, inden de opdager at jeg er væk. Så kan jeg ikke undgå at fortælle dem det hele. Jeg må løbe hjem, eller...”

Aleeras øjne gled over Atmes’ vinger. Hun havde aldrig set dem i brug og det eneste hun overhovedet havde set dem gøre, var at sitre og en enkelt blafre.

”Eller hvad?” spurgte Atmes, uvidende om hvad Aleera planlagde i sit hoved.

”Kan du ikke flyve mig hjem, Atmes?”

”Hvad?” udbrød Atmes lamslået.

”Kom nu, bare en lille flyvetur hjem. Det er kun nogle få kilometer.”

”Aleera, mine vinger er skabt til at de kun kan bære mig og ingen andre, du må gå hjem.”

”Du siger det bare fordi du synes jeg er tyk,” sagde Aleera som om hun var dødeligt såret over hans afslag.

”Du går, Aleera. Få mig ind i halskæden igen.”

”Nu er du uretfærdig, Atmes.”

”Nej, jeg er ej. Jeg blev skabt til at heale sår, ikke for at agere taxi for piger som skal se at komme hjem, så familien ikke opdager at hun har været ude. Jeg vil ind i halskæden.”

”Du får mig til at lyde som en skarnsunge,” sagde Aleera med ægte vrede.

”Få mig ind i halskæden nu!”

”Der går altså lang tid før jeg kalder dig frem igen, bare så du ved det! Atmes, skrub ind i halskæden!”

Da lyset forsvandt, sad Aleera alene og slået. Hun måtte virkelig tage den hjem via gåben. Og hun måtte skynde sig. Hun anede ikke hvad klokken var og uanset hvad viserne stod på, kunne hun næppe nå at få sig en lur.

Aleera strakte sig og sukkede. Hun måtte hellere se at løbe hjem.

Hun anede dog ikke, at tragedien snart ville indtræffe og at hun gik direkte imod den.